ஓம்

தத் ஸத்

பரப்ரஹ்மணே நம:

வீரரத்ந பாஜிப்ரபு

ஓர் யுத்த வீரனின் அற்புத சரித்திரம்

இவை

[illegible] சரித்திரம், ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸ விஜயம், ஸ்ரீ ஸ்வாமி விவேகானந்தர் [illegible] சரித்திரம், இருக்கும் மேற்கும், [illegible] [illegible] முதலிய நூல்களின் ஆசிரியர் [illegible]

ஸ்ரீயுத கல்யாண [illegible]

பிரசுரிப்பது:

ஸ்ரீ பாரத இந்தியாக்குரு புஸ்தகசாலை

2, 32, நயினியப்ப நாயக்கன் வீதி,

பார்க்டவுன் (P.O.), சென்னை.

[விலை அணா 3.

ஸதாநந்தயோகி ஔஷதாலயம்,
பார்க் டவுன் போஸ்ட்டு, மதராஸ்.

Bhaskara Salt

PRICE Re 1—8—0

ஸ்ரீ ஸதாநந்த யோகி.

பாஸ்கர லவணம்

(பத்தியமே கிடையாது)

இதைக் காலையில் நீராகாரத்தில் சாதாரண உப்புக்குப் பதில் சேர்த்துக்கொள்ளலாம். தயிர் மோர் சாதத்திலும் கூட்டிக்கொள்ளலாம். சுத்த வெந்நீரில் கலக்கிக்கொள்ளலாம். நெய்யில் பொரித்த மிளகுத் தூளில் இதைக்கூட்டி முதல் அன்னத்தில் நெய்யுடன் உட்கொள்ளலாம். இது அஷ்டவிதக் குன்மங்கள், அஜீர்ணம், வயிற்றுப்போக்கு, நீங்காத வயிற்றுவலி, ஜீரணக்கருவி சம்பந்தமான ரோகங்கள், மேகநீர் சம்பந்தத்தால் உண்டாகும் ரோகங்கள் பலவும் நீங்கி இரத்தத்தைச் சுத்தி செய்து, மூளைக்குத் தெளிவையுண்டாக்கும். ஆத்மஞான (நிஷ்டை சமாதி) நிஷ்டையுடையோர்கட்கு அறிவு விசாலமும் மனோதிடமும் தந்து, நிஷ்டையில் மனதைத் தைலதாரைபோல் நிறுத்தி, உயிரை ரக்ஷிக்கும் இது 35 வருடம் அநுபவமானது.

விலை டப்பி 1-க்கு ரூபா 1—8—0.

பாஜிப் பிரபு.

மகாராஷ்டிரச் சக்ராதி பத்தியத்தின் ஸ்தாபகராகிய ஸிவாஜிமகாராஜா அவர்களுடைய சரித்திரப் பிரதாபங்களைப்பற்றிக் கேள்வியுறாதார் இந்தியர்களுக்குள் எவரும் இரார். அவரிடத்தில் அவருக்கு அத்தியந்த நண்பராயும் ஒரு படைத்தலைவராயும் வீரரத்ன பாஜி ப்ரபு தேஷ் பாண்டே (தேசபந்து) என்னும் வீராதி வீரர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் தமது அரசருடைய ஆக்ஞையை நிறைவேற்றும் பொருட்டும் தாம் கைக்கொண்டிருந்த தேசஸேவையைப் பூர்த்திசெய்யும் பொருட்டும்செய்த அசாதாரணமான பராக்கிரமச் செய்கையானது படிப்பவர் மனத்தைப் பிரமிக்கச்செய்து விடுகின்றது.

தட்சிண தேசத்திலே உச்சிவேளையில் வெயில் உக்கிரமாகக் காய்ந்து கொண்டிருந்தது. பன்னிரண்டு சூர்யர்களும் ஏககாலத்தில் உதித்தாற்போலப் பகலவன் தனது எண்ணற்ற கிரணங்களை வீசி எதிர்ப்பட்ட எல்லாவற்றையும் எரித்துக்கொண்டிருந்தான். பயிர், பச்சைகளெல்லாம் வாடி வதங்கிக்கிடந்தன. பசு பட்சியாதிக

ளெல்லாம் நிழலாயிருக்கும் இடங்களில்சோர்ந்து விழுந்துகிடந்தன. தேசம் முழுதும் தண்ணீர், தண்ணீர் என்று தவித்துக்கொண்டிருந்தது. ஸம்ஹார மூர்த்தியாகிய மகா ருத்ரனே ஆதித்த ரூபமாக அவதரித்து விட்டார்போலத் தோன்றியது. இச்சமயத்தில் ஆயிரக்கணக்கான மொகலாயப்படைகள் வில், வேல், வாள், கேடயம் முதலியன ஏந்தி, தோட்களில் துப்பாக்கிகளும் தாங்கி அக்காலத்து முரட்டுப் பீரங்கிகளையும் இழுத்துக்கொண்டு முன்னும் பின்னும் பக்கங்களிலுமாகப் பாய்ந்து மதமும் மாச்சர்யமும் மிகுந்து அதிவேகமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தன. மொகலாயக் குதிரைவீரர்கள் தங்களுடைய குதிரைகளை நாலாபக்கங்களிலும் திருப்பி எதிர்ப்பட்டதையெல்லாம் ஹதம் செய்து எதிரி எங்கே எங்கே யென்று தேடியோடி வந்தார்கள். கடைசியாக மொகலாயர்கள் "யுத்தம் முடிந்தது; புலியை அதன் குகைக்குள் துரத்தியாய்விட்டது. என்னுடைய எதிரிகள் இறந்தொழிந்தார்கள்" என்று ஜெயகோஷம் செய்தார்கள். கிடைத்த ஜெயத்தினால் மேலும் தூண்டப்பட்டவர்களாகி அவர்கள் உற்சாகம் மிகுந்து, தாங்கள்பட்ட காயங்களைப் பாராட்டாமல், எல்லாவற்றையும் எரித்துக்கொண்டிருக்கின்ற சூர்ய வெப்பத்தையும் லட்சியஞ்செய்யாமல், யுத்தகளபயங்கரமான கொடுமைகளைச்

சிறிதும் கவனியாமல் எதிரிகளைப் பின் தொடர்ந்து மேன்மேலும் சென்றுகொண்டே யிருந்தார்கள்.

எதிரிகளாகிய மகா ராஷ்டிரர்களோ ஆயிரக்கணக்கான மொகலாயர்களுக்கு முன் நிற்க இணங்காது பின் சென்றுகொண்டே தங்களுடைய தேசத்தின் பொருட்டும் ஜன சமூகத்தின் பொருட்டும் தாங்கள் உழைக்கது வீணாயிற்றோ? என்று ஏங்கித் தங்களுடைய இருப்பிடங்களாகிய மலைகளிலும் மானமும் வெப்பமும் கைகோத்து நடனம் செய்வதைக்கண்டு இனிமேல் இவண் நிற்கலாகாது எனத் தீர்மானித்துத் தங்களுடைய பிரதான நகரமாகிய ராயகிரியை நோக்கிப் பின் நடந்தார்கள்.

சூர்யன் அஸ்தமனமாயிற்று; உலகெங்கும் காரிருள் சூழ்ந்துகொண்டது. மகா ராஷ்டிர வீரர்கள் மலைகளில் ஒளிந்துகொண்டார்கள். மொகலாயர்கள் மலைகளைக் கடந்து வந்து மகா ராஷ்டிரர்களைத் துரத்துவதற்கு அவ்விருட்டில் துணியவில்லை. உதயகாலம் சமீபித்தது; கிழக்கு வெளுக்கும் சமயம்; சக்கரேச்வரராகிய ஸிவாஜி மகாராஜா அவர்கள் பிரமாண்டமான தோர் மலையின் மீதேறி கண்ணுக்கெட்டிய தேசங்களை யெல்லாம் ஒருகைக்குள் பிடித்து அடக்க எண்ணினவர்போலச் சுற்றிலும் பார்த்தார்! வடக்கிலிருந்

தும் கிழக்கிலிருந்தும் மொகலாயப் படைகள் சமுத்திரம் போலக் கோஷித்துக்கொண்டு வருகின்றன; எண்ணற்ற வாளாயுதங்கள் எங்குபார்த்தாலும் மின்வெட்டுப் போலப்பிரகாசிக்கின்றன; நூற்றுக்கணக்கான பிரங்கிகள் பேரிடிபோல முழங்குகின்றன; ஆயிரக்கணக்கான குதிரைகள் அந்தர மார்க்கத்தில் பறந்து வருவனபோலத் தோன்றியன. ஸிவாஜி மகாராஜா தமது படைகளை இன்னும் பின்னுக்குச் செல்லும்படி ஆக்ஞாபித்தார்; இவருடைய பின்பக்கப்படைகள் மாத்திரம் எதிரிகளுடன் எதிர்த்துக்கொண்டே பின் சென்றன. எங்கே யுத்தம் பயங்காமாக நடந்ததோ, அங்கேயெல்லாம் பாஜி ப்ரபு என்னும் மகா வீரர்பிரசண்டமாருதங்களுக்கெல்லாம் அசையாதமகாமேரு பர்வதம்போலக் காணப்பட்டார்.

கடைசியாக ராயகிரிக்குச்செல்லும் மார்க்கத்திலுள்ள மிகவும் நெருக்கமானதோர் சின்னஞ்சிறு கணவாயருகில் மகாராஷ்டிரப் படைகள் போய்ச்சேர்ந்தன. இவ்விடத்தில் இரண்டு மலைகளுக்கு இடையில் ஒருசிறிய வழிதானுண்டு. இரு பக்கத்திலுமுள்ள மலைகளோ மிகவும் செங்குத்தானவை, ஒருவராலும் ஏறுவதற்கு முடியாதவை. இவ்விடத்திலே ஸிவாஜி மகாராஜா தமது சம்பிரமும் பயங்கரமும் பொருந்தியபார்வையால்

மொகலாயப் படைகள் வரும் வேகத்தையும் தூரத்தையும் கவனித்தார்; பின்னர் இருபக்கத்திலுமுள்ள மலைகளை ஏறிட்டுப் பார்த்தார். பின்னர் அச்சிறு கணவாயைப் பார்த்தார்; உடனே தமது பக்கத்தில் குதிரை மீது நிற்கும் அதிபராக்கிரமசாலியாகிய மால்ஷூர் என்னும் வாலிபரைப் பார்த்தார், பார்த்தது தான் தாமதம்; மால்ஷூர் ஸிவாஜி மகாராஜா அவர்களின் பக்கத்தில் வந்து நின்றார். "வாள்கள் புன்னகை புரிய, பீரங்கிகள் மிருதங்கம் வாசிக்க, மரணமானது பாட, மகாருத்ரன் தாண்டவமாட, இவ்வாறெல்லாம் பின் பக்கத்தில் நடந்து கொண்டிருக்கும் காட்சியை அநுபவிக்க நமக்கு கொடுத்து வைக்கவில்லையே" என்று விசனம் மிகுந்திருக்கும் மால்ஷூர் தம்மை மகாராஜா பின் பக்கத்துக்குத் தான் செல்லும்படி ஆக்ஞாபிக்கப்போகின்றார் என்று வெகு சந்தோஷத்துடன் மகாராஜா அவர்களின் பக்கத்தில் வந்து நின்றார். ஸிவாஜி மகாராஜா மால்ஷூரை (சூர்யாஜி மால்ஷூர் என்பது இவருடைய முழுப்பெயர்)ப் பார்த்து " இங்கிருந்து பின் பக்கத்திற்குச் சென்று ப்ரபுவை யழைத்து வா " என்று ஆக்ஞாபித்தார். சூர்யாஜியினுடைய குதிரையானது ஒரே பாய்ச்சலாகப் பாய்ந்து பாஜி ப்ரபு அண்டையில் வந்துசேர்ந்தது. இதற்குள்ளாக, பின் பக்கப்படையானது வெகு வேக

மாக மலையடிவாரத்தில் வந்துசேர்ந்தது. மால் ஷ்டோர் படைத்தலைவராகிய பாஜி ப்ரபுவைப் பார்த்து "மகாராஜா தங்களை அழைத்து வர ஆக்ஞாபித்தார்" என்று சொன்னவுடனே, பாஜி ப்ரபு மறுவார்த்தை பேசாமல் விரைவாக மலையின் மீதேறி மகாராஜா அவர்களின் எதிரில் நின்றார். அப்பொழுது ஸிவாஜி மகாராஜா அவரை நோக்கி "ப்ரபு, எத்தனையோ யுத்தங்களில் எனக்கும் எதிரிக்கும் இடையில் விழுந்து நீ எனக்கு உதவியிருக்கிறாய்; இன்றைக்கு நீ ஒரு கார்யம் செய்யவேண்டியிருக்கின்றது. என்னுடைய இந்த ஒரு ஜீவனைக்காப்பாற்றுவதற்காக வன்று, இது பெரிது மன்று. ஒருஜன சமுகத்தினுடைய கதியே உன்னுடைய ரட்சையைப் பொறுத்ததாயிருக்கிறது. இதோ இந்தச் சிறு இடைவழியை நன்றாகப் பார், ஒருபெரிய ஸிம்ஹத்தினுடைய தொண்டையைப்போல பயங்கரமாயும் ஆகாரம், ஆகாரம் என்று அலறிக்கொண்டிருப்பது போலவும் காணப்படுகிறது. ஏற்றமோ லகுவில் முடியாத கார்யம்; முட்செடிகளும் புதர்களும் நிறைந்திருக்கின்றன. இரண்டு மலைகளும் செங்குத்தாயிருக்கின்றன. இவ்விடை வழியில் ஸிம்ஹத்தினுடையது போன்ற பராக்கிரமத்தை வகித்த சில வீரர்கள் ஒருபெரிய சைந்நியத்தைத் தடுத்து நிறுத்தலாம். நான் ராயகிரிக்குச்சென்று இரண்டு

பணி நேரத்துக்குள் துணைப் படைகளுடன் திரும்பிவருகிறேன். இந்த கணவாய்க்குள் எதிரிகள் நுழையாதபடி காத்துக்கொள்வதற்கு உனக்கு எத்தனை படை வீரர்கள் தேவை? இப்பொழுது நம்முடையபடலம் இவ்வளவென்று உனக்கே தெரியும்" என்றார். பதில் கூறுவதற்கு பாஜி ப்ரபு சற்று யோசித்தார். அப்பொழுது மகாராஜா அவர்களுக்குப் பக்கததில் நின்றுகொண்டிருந்த தானுஜி மால்ஷுர் என்னும் வீரர் ஸிவாஜி மகாராஜாவைப் பார்த்து "இதற்கு பாஜி ப்ரபுவை ஏன் கூப்பிட வேண்டும்? எனக்கு ஐந்நூறு மனிதர்களைக் கொடுத்தால் போதும். தாங்கள் திரும்பிவரும்வரையில் நான் இந்தக்கணவாயைக்காத்துக் கொள்கிறேன்" என்றார். ஆயினும் ஸிவாஜி பாஜி ப்ரபுவின் முகத்தையே அமைதியோடு பார்த்துக்கொண்டிருப்பதைக்கண்ட தானுஜி மால்ஷுர் கோபம்மிகுந்து புருவங்களை நெரித்துக்கொண்டு "இவ்விஷயத்தில் வீரர்களாயுள்ளவர்கள் யோசிப்பதற்கு ஒன்றுமில்லையே; சுத்தவீரனுக்குப் படை வீரர்கள் எதற்கு? தனிமையாகவே நின்று ராஜஸ்தானம், ஆக்ரா, காபூல் இந்த இடங்களையெல்லாம் எதிர்த்து அடிக்க வல்லவனல்லவோ வீரன்?" என்று கூற, பாஜிப்ரபு "ஏ, தானுஜி மால்ஷுர், ஒரு மனிதனுடைய ஆண்மையானது எலும்பு,

நரம்பு, மாம்ஸம் முதலியவற்றால் கட்டப்பட்ட இந்தக் கூட்டில் இல்லை; ஒரு மனிதனுடைய ஆண்மையானது சதா சலித்துக்கொண்டிருக்கும் மனத்தினிடத்திலும் இல்லை; நம் ஒவ்வொரு வருக்குள்ளும் அந்தர்யாமியாய் இருக்கும் பரமாத்துமாவே பௌர்ஷத்தை (ஆண்மையை) லட்சணமாக உடையவர், ஆதலால் தான் அவர் புருஷோத்தமன் எனப்படுகின்றார். பாஜி என்றாலும் மால்ஷேர் என்றாலும் வீணான பெயர் மாத்திரம் தான் வேறு; இருவருக்குள்ளும் இருப்பது ஒன்றே. மகா மாயியாகிய பவானி தேவியின் கிருபை யுண்டானால் ஜெயம் பெறுவதற்குச் சந்தேகமேயில்லை; வாட்படை வீரர்களாக ஐம்பது பேர் என்னுடன் இருந்தால் இந்த கணவாயை எதிரிகள் ஏறிட்டுக்கூடப் பார்க்க முடியாதபடி செய்வதற்கு பவானி தேவி என்னை அனுக்கிரகிப்பாள்" என்றார்.

வீராதி வீரராகிய பாஜிப்ரபு ஐம்பது வாட்படை வீரர்களைத் தன்னுடன் இருக்க உத்தரவு செய்யும்படி ஷிவாஜியைக் கேட்டவுடனே தானாஜி மால்ஷூர், "ஏ-பாஜி! நன்கு கூறினாய்; இந்த ஆயிரக்கணக்கான மொகலாயப் படைகளை நீ இச்சிறு சைனியத்துடன் எதிர்த்து நின்று போர் புரிந்து வீரஸ்வர்க்கம் அடைவாயாகில், நாங்கள் திரும்பி வந்தவுடன், ஆகாயமளாவ அக்கினி வளர்த்து அந்த அக்கினியில் உனது சரீரத்தை நான் தகிப்பேன். தட்சிண தேசம் முழுதும் அந்த அக்கினியின் பிரகாசத்தைப் பார்த்து, "இதோ நமது வீராதி வீரர், தேசபக்த சிரேஷ்டர், தேச உத்தாரணத்தின் நிமித்தம் தம்மைத் தியாகம் செய்துகொண்டவர், பாஜிப்ரபு பிரகாசிக்கிறார்" என்று ஒரே சப்தமாகும்படி, அந்தச் சப்தமானது உலகுள்ளளவும் ஒலியும் எதிரொளியுமாகி முழங்கச் செய்கிறேன்" என்றான். பாஜிப்ரபு புன்னகை புரிந்துகொண்டே, "என்னை நீ தகிக்க வேண்டாம்; இந்த நாற்றச் சரீரமானது அக்கினியால் தகிக்கப்பட்டு கூற்றில் ஒரு பிடி சாம்பலுக்குக்கூட வகையில்லாமற் போனாலென்ன? அல்லது, இச்சரீரத்தை நாய் நரிகள், காகம் கழுகுகள் பிடுங்கித் தின்று கொழுத்துத் திரிந்தாலென்ன? இவ்விஷயத்தைப்பற்றி எனக்கு அக்கறையில்லை. சாட்சாத் ஜகதீஸ்வரியின் பணிவிடைகளைச் சிர

மேற்கொண்டு நடப்பதே எனது கடமை'' என னும், ஸிவாஜி மகர்ராஜா அவர்கள் அடங்கிய மனத்துடன், அமைதியும் அன்பும் நிறைந்த முகத்துடன், பாஜிப்ரபுவைப் பார்த்து, ''பாஜி! நாம் இப்பொழுது பிரிகின்றோம்; ஆனால் நாம் மறுபடியும் சந்திப்பது நிச்சயம்; நித்தியமும் நிச்சயமு மில்லாத இவ்வுலகில் சந்திக்காவிட்டா லும், நாம் நமது வேலைகளினின்றும் விடுபட்ட பொழுது, நமது மாதாவின், மடியிலேயே விளை யாடச் செல்வோம்; ஆதலால், அங்கு நாம் சந் திப்பது நிச்சயம்'' என்று கூறி, நவரத்தினங்கள் பதித்த தனது தலைப்பாகையை எடுத்து பாஜி யின் தலையில் வைத்து, ''மகா சக்தி அநுக்கிரகிப் பாள்'' என்று ஆசிர்வதித்துவிட்டுத் தனது பெருஞ் சைநியங்களுடனே மலைக்குப் பின் மலை யாகத் தாண்டி நடந்தார். மொகலாயப்படை கள், ''தீன்'' ''தீன்'' என்று திக்குகளெல்லாம் திடுக்கிடக் கூவிக்கொண்டு பாஜியும் அவரது சிறுபடையும் காவல் இருக்கும் கணவாயை நோக்கி வந்துவிட்டன. சமுத்திரமானது பயங் கரமாகக் கொந்தளித்துக் கோஷிக்கும் காலங் களில் அடிக்கும் பிரமாண்டமான அலையைப் போல மொகலாயப் படைகள் கணவாயைத் தாக்கின. மகாராஷ்டிர வீரர்களுக்குள் ''ஹர, ஹர, மகாதேவ!'' என்ற ஒரு கூச்சல் ஒவென்று கிளம்பிற்று. அவர்களுடைய கைகளிலிருந்த

துப்பாக்கிகளும் கூச்சல் இட்டன. மொகலாயப் படைகள் புறமுதுகிட்டோடின. கணவாய் முனையில் படுகாயப்பட்டவர்களும் பிரேதங்களும் குவியலாகக் குவிந்து கிடப்பதைத்தவிர, போர் முகத்தில் நிற்பதற்கு மொகலாயப்படைகளைக் காணவில்லை. ஆனால், வெகு சீக்கிரத்தில் மொகலாயப்படைகளின் பின்னணியிலிருந்து ராஜபுத்திரர்கள், மொகலாயர்கள், தார்த்தாரிகள், பட்டாணியர்கள் முதலிய சகல வகுப்பினரும் ஏகமாகத் திரண்டு, ஆவென வாயைத் திறந்து கொண்டு, நெருப்பையும் புகையையும் இடைவிடாமல் கக்கி 'எதிரி யெங்கே யெங்கே?' என்று ஆரவாரிப்பதுபோலத் திக்குகளெல்லாம் செவிடுபடும்படி முழங்குகின்ற பீரங்கிகளை இழுத்துக்கொண்டு அச்சிறு கணவாயின்மீது பாய்ந்தார்கள். மகாராஷ்டிர வீரர்கள் இருக்கும் இடம் தென்படவில்லை. மொகலாயப்படைகளோ தங்களுடைய பீரங்கிகளையும் துப்பாக்கிகளையும் மலைப்பாறைகளின்மீது வீணே செலுத்தி அலுத்தார்கள்; கணவாயை நெருங்கினார்கள்; 'எதிர்ப்பதற்கு எவரும் இல்லை' என்று குதுகலித்தார்கள்; 'எதிரிகள் ஓடிவிட்டார்கள்' என்று களித்தார்கள். கணவாயினுள் நுழைந்தார்கள்; திடீரென்று இருபுறங்களினின்றும் ஏகமாகத் துப்பாக்கிச் சத்தங்கள் கேட்டன. மகாராஷ்டிர வீரர்கள் அக்கணவாயின் இருபுறங்களிலுமுள்ள

விருட்சங்களுக்குப் பின்னும் பாறையிடுக்குக் களிலும் சந்தடி செய்யாமல் ஒளிந்துகொண்டு மொகலாயப்படைகளைச் சமீபத்தில் வரவிட்டார்கள். கணவாய் மிகவும் சிறியதாகையால், மொகலாயர்கள் எதிரிகள் இருக்கும் இடம் இன்னதென்றறியாது திக்குமுக்காடி மூலைக்கு ஒருவராகச் சிதறினார்கள். மொகலாயப்படையில் பிணங்கள் குவிந்துவிட்டன. கலக்க முற்ற சில மொகலாயர்கள் பின்னுக்கு ஓடினார்கள்; கோப முற்ற சிலர் முன்னுக்குச் சென்றார்கள். 'பின் செல்வதா? முன் செல்வதா?' என்று அறியாது திண்டாடி ஸ்திரமற்றிருக்கும் இச்சமயத்தில் மகாராஷ்டிரக் குண்டுகள் மொகலாயர்களை மறு உலகம் சேர்த்துக்கொண்டிருந்தன. முன் சென்ற மொகலாயத் தலைவர்கள் ஒவ்வொருவராக அடிபட்டு விழுந்து மடிந்தார்கள். முன் சென்றவர்கள் விழுந்து பிணக்குவியலாயிருப்பதைக் கண்டு பின் நின்றவர்கள் புறமுதுகிட்டோடினார்கள்.

மொகலாயப் படைகள் ஒன்று சேர்ந்து யோசனை செய்தன! சைந்நியாதிகள் ஒருவரோடொருவர் கலந்து ஆலோசனை செய்தார்கள். சைந்நியமானது ஒழுங்காக அணிவகுக்கப்பட்டது. முதலாவது திடச்சித்தமும் தைரியமும் மிகுந்த ஒரு காலாட்படையானது ஒழுங்காயும்

மௌனமாயும் நடந்து முன் சென்றது; இதற்குப் பின் உயர்ந்த தடியர்களாயுள்ள பட்டாலியர்களாலாய காலாட்படையொன்று புறப்பட்டது. இதற்குப் பின்னால் பலத்த சரீரக்கட்டுடைய ரஜபுத்திரப்படையொன்று; இதற்கும் பின்னால் ஆக்ராவின் சைந்நியம்; இங்ஙனமாக மொகலாயப் படைகள் கணவாயை நோக்கிப் புறப்பட்டன.

இவற்றையெல்லாம் கணவாயில் ஒருமறைவிலிருந்து பார்த்துக் கவனித்துக்கொண்டிருந்த பாஜிப்ரபு தனது படையை நோக்கி, "சகோதரர்களே! நாம் முன் எதிர்த்தது பெரிதன்று; பவானி தேவியின் வாளாயுதங்களுக்கு இன்று நல்ல இரை கிடைக்கும்; நாம் இறப்பது நிச்சயம்; நமது தேசமானது மகம்மதியக் கொடுங்கோன்மையினின்றும் விடுபட்டு ஸ்வதந்திரமா யிருக்க விரும்புகிறது என்பதற்கு அத்தாட்சியாக நாம் மரிக்கக்கடவோம்" என்று சொல்லி வாய்மூடுவதற்குள்ளாக, மொகலாயப்படைகள் அந்தப் பயங்கரமான கணவாய்க்குள் வெகு ஜாக்கிரதையுடன் பிரவேசித்தன. அவர்கள் ஜாக்கிரதையாயிருந்தும் பிரயோசனமில்லாது போயிற்று; கணவாய்க்குள் நுழைந்தவர்கள் எல்லோரும் கீழே விழுந்தார்கள். பின் நின்றவர்களும் விடா முயற்சியுடன் முன்னேறினார்கள்; அவர்களும்

கணவாய்க்குள் நுழைந்தார்கள்; அவர்களும் விழுந்தார்கள். பழைய பிணங்களின்மேல் புதிய பிணங்கள் விழுந்தன.

ஆயினும், மெல்ல மெல்ல மிகுந்த சிரமத்துடன் மொகலாயப் படைகள் முன்னேறின; மகாராஷ்டிரக் குண்டுகளோ ஈவிரக்க மென்பதின்றி முன்னேறி வந்த மொகலாயப்படை வீரர்களைச் சித்திரவதை செய்து சின்னாபின்னப் படுத்தின. கணவாயானது பிணக் குவியலினால் நிரம்பி யிருந்தது. ஆயினும், மொகலாயர்கள் விடுவதாயில்லை. உயிரைத் துரும்பென மதித்துப் படைமேற் படையாக மொகலாயர்கள் முன்னே விழுந்தனர். எப்படியாவது மகாராஷ்டிரர்களை யடித்துப் புறமுதுகிட்டோடச்செய்து அவர்களை விடாது துரத்தி அவர்களுடைய கொட்டத்தை யடக்கிவிடவேண்டு மென்று மொகலாயர்கள் தீர்மானித்தனர். "காடு மலைகளை கதியாகக் கருத்த யுத்ததளவாடங்களை யில்லாது அலைந்து திரியும் இந்த மகாராஷ்டிர நாடோடிகள் தகுந்த யுத்தப் பயிற்சி பெற்று வேண்டிய யுத்த தளவாடங்களுடன் கூடிய மொகலாயப்படைகளை எதிர்ப்பதா?" என்ற ஆவேசத்துடன் மொகலாயர்கள் போர்புரிந்தார்கள். மகாராஷ்டிரர்களோ தங்களைப்பற்றி யுண்டாகும் சொந்த எண்ணங்களையும் ஞாபகங்களை

யும் துறந்துவிட்டு, தேசாபிமானத்தினால் தூண்டப்பட்டு, ஆழ்ந்த ஆலோசனையுடனும் மனச்சமாதானத்துடனும் தீரத்துடனும் போர் புரிந்தார்கள்.

இன்னும் மொகலாயர்கள் ஒரு அங்குலம் கூட முன்னேறமுடியவில்லை. மொகலாயப் பிணங்களே முன்னேறிக் கிடந்தன. தேன் கூட்டைக் கலைத்த மாத்திரத்தில், ஆயிரக்கணக்கான தேனீக்கள் ஒரே சமயத்தில் ரீங்காரம் செய்து கொண்டு, கலைத்தவனை நாலாபக்கங்களிலிருந்தும் கொட்டுவதுபோல, மகாராஷ்டிரக் குண்டுகள் ஒரே நிமிஷத்தில் நூறு, ஆயிரம் என்று சொல்லும்படியாக அமோகமாய் வந்து விழுந்து அதம் செய்துகொண்டிருந்தன. மொகலாயப் படைகளின் மத்தியில் அணி வகுக்கப்பட்டிருந்த ராஜபுத்திரப்படைகள் ஆங்காரம் மிகுந்து அதிவேகமாக முன் சென்று அம்மலையின் மீது வெகுதூரம் ஏறிவிட்டன. பூர்வ காலத்தில் நமது ஜன்ம பூமியில் ராஜஸ்தானமானது சர்வ சம்ஹார மூர்த்தியாகிய சாம்பசிவனுடைய வாசஸ்தலமாயிருந்தது; எமதர்ம ராஜனுடைய கேளிவிலாச பூமியாயிருந்தது; மகா சக்திக்கு உறைவிடமாயிருந்தது; துர்க்கா தேவியின் நடன பூமியாயிருந்தது. அங்கு வசித்த ரஜபுத்திரர்கள் பயமென்பதை அறியார்கள்; மரணத்திலேயே விளை

யாடுபவர்கள்; யுத்தம் புரிவதே அவர்களுடைய ஸ்வபாவம். இத்தகைய வீரத்தன்மை பொருந்திய ரஜபுத்திரர்கள் இப்பொழுது மகாராஷ்டிரர்களை எதிர்க்க நினைத்துவிட்டார்களென்றால், கேட்க வேண்டுமா?

ஆயிரக்கணக்கான ரஜபுத்திரர்கள் கொம்புகளாலும் பேரிகளினாலும் கோஷம் செய்துகொண்டு, பிரளயகால வெள்ளத்தைப்போல மேன்மேலும் பெருகிக் கொந்தளித்து மலையின் மேல் மோதி ஏறினார்கள். மகாராஷ்டிரர்கள் உச்சியிலிருந்துகொண்டு சுட்டவண்ணமாயிருந்தார்கள். 'எதிர்த்து இப்பொழுது வருபவர்கள் ஷத்திரியர்கள் தாமோ?' என்றுகூடப் பார்ப்பதற்கு நிற்கவேயில்லை. துப்பாக்கிகள் குண்டுகளை ஒரு விநாடி நேரமேனும் இடைவிடாது கக்கிக்கொண்டேயிருந்தன. ரஜபுத்திரப் படைவீரர்கள் மலையின்மேல் ஏற ஏற, மேலுலகுக்கும் ஏகிக்கொண்டேயிருந்தார்கள். ஆயினும், ரஜபுத்திரர்கள் பின் வாங்குவதாயில்லை. பெருகிக்கொண்டிருக்கின்ற பிணக்குவைகளின்மீது குதித்துக்கொண்டும், அவற்றைத் தாண்டிக்கொண்டும், மதோன்மத்தக் கூச்சலிட்டுக்கொண்டும், மலையின்மீது பாதி தூரம் ஏறிவிட்டார்கள். அப்புறம் செல்ல முடியவில்லை. திக்குகள் திடுக்கிடும்படியாக ஒரு சத்தம் கேட்டது. இவ்வளவு

தான்; முன்னேறிச் சென்ற ரஜபுத்திரப்படையானது சிதறி மடமடவென்று கீழே விழுந்தது: பின்புறத்தில் மலையின்மீது எதிர்கொண்டிருந்த ரஜபுத்திரப்படை பிரமித்துவிட்டது. ரஜபுத்திரர்கள் வீரர்கள்தான்; அவர்களுடைய ரத்தம் கொதிப்புள்ளதுதான்; அவர்களுக்கு யுத்தமென்பது ஒரு லீலா விநோதந்தான். ஆயினும், என்றைக்குக் கன்னியாகுப்ஜ தேசத்து அரசனாகிய ஜயசந்திரன் என்பவன், அந்நியனாகிய மகம்மது கோரியினிடத்தில் தன்னுடைய இனத்தானாகிய பிருதிவி ராஜனைக் காட்டிக்கொடுத்தானோ, என்றைக்கு ரஜபுத்திரர்களுக்குள் அசூயையும் பொறாமையு முண்டாயிற்றோ, அன்று முதல் அவர்களுடைய சௌர்யம் பங்க மடைந்து மங்க ஆரம்பித்துவிட்டது.

இப்பொழுது முன்னேற முடியாமல், ரஜபுத்திரர்கள் விழிக்கலானார்கள்; பின்னுக்குத் திரும்பிப் புறமுதுகிட்டோடுவது என்றால் அவமானம் நேர்ந்துவிடும் என்பது ஒரு பக்கம்; எண்ணற்ற ரஜபுத்திரர்கள் ரணகளத்தில் மடிந்துவிடுவார்கள் என்பது ஒரு பக்கமாக இவ்விரண்டு வித யோசனைகளிலும் கலங்கிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது ஒரு ரஜபுத்திர வீரன் தனது குதிரையை முன்னே செலுத்தி, ரஜபுத்திரப் படைகளை ஊக்கமூட்டி உற்சாகப்படுத்தவே,

அண்ட கோளங்களெல்லாம் அதிர்ந்து நடுங்கும் படியாக ஒரே கூச்சல் கேட்டது. ராஜபுத்திரப் படைகள்: பதுங்கிவிட்டுப் பாயும் புலிகளைப் போலப் பார்த்தார்கள். மேலே கூறப்பட்ட ராஜ புத்திரத்தலைவன், தனது படைகளுக்கெல்லாம் முன்னேநின்றுகொண்டிருந்தபோதிலும், அவன் மீது மகாராஷ்டிரக் குண்டுகள் ஒன்று கூட விழ வில்லை. இவனுடைய சாமர்த்தியத்தினாலாவது? அல்லது மகாராஷ்டிரர்களுடைய குண்டுகளின் குறித் தவறி இவன் தப்பித்துக்கொண்டிருக்க வில்லை. இவனுக்கு இன்னும் கொஞ்ச நேரம் உயிர் இருக்கவேண்டியிருந்தது. அவரவர்கள் வந்தகாரியம்முடிந்த பின்னரல்லவோ ஒவ்வொரு வரும் செல்லவேண்டும். முன் சென்ற ராஜபுத் திர வீரர்கள் அடிபட்டு மலையின் உச்சியிலிருந்து உருண்டு புரண்டு தங்களுக்குப் பின்னால் வந்து கொண்டிருந்த படைகளின்மீது விழுவார்கள். இவர்கள், அப்பிணங்களை இன்னும்கீழே உருட்டி எறிந்துவிட்டு, மேலே செல்லுவார்கள். இவ்வித மாக, இடைவிடாத முயற்சியாலும் ஆச்சர்ய மான பராக்கிரமத்தாலும் ராஜபுத்திரப்படை கள் மலையுச்சிக்குச் சென்று கைகளில் கத்திகளை உருவிக்கொண்டு புறப்பட்டன. பக்கங்களிலுள்ள பாறைகளிலும் புதர்களிலும் ஒளித்திருந்த மகா ராஷ்டிர வீரர்கள் ஐம்பது பெயர்களும் கை களில் கத்தி கேடயங்கள் தாங்கி ராஜபுத்திரப்

படைகளின்மீது, குதித்தார்கள். பாஜிப்ரபு எருமைக்கடாவின்மீதேறி வரும் எமனைப்போல, எதிரில் நின்றார். ஒருதரம், இரண்டுதரம், மூன்று தரம் ரஜபுத்திரர்கள் புறமுதுகிட் டோடிவிட்டுத் திரும்பவும் வந்தனர். இப்பொழுது நாம் மேலே கூறியுள்ள ரஜபுத்திரத் தலைவன் பாஜிப்ரபுவின்மீது பாய்ந்தான். பின்னே வந்து கொண்டிருந்த ரஜபுத்திரப்படைகள் முன்னேயிருந்தவர்களைப் பின் செல்லாதபடி தடுத்தன. வாளொடு வாள் அடிபடுகின்ற சப்தமும், இருதிறத்தாருடைய மதோன்மத்தக் கூச்சலும், பீரங்கிகளின் பெருஞ் சப்தமும், துப்பாக்கிகளின் சிறு சப்தமும், எல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து கொண்டு எங்கும் ஏகமுழக்கமாயிருந்தன.

ரஜபுத்திரத் தலைவன், அவ்வனது படைகளுக்கு முன்னே நின்றுகொண்டு அவற்றை ஊக்கிவிடுவதையும், இப்பொழுது தம்மீது பாய்ந்து பாய்ந்து வருவதையும் கண்ட பாஜிப்ரபுவானவர் தமது குதிரையை ஒரு தட்டுத் தட்டினார்; ரணகளத்தினுள்ளே அது பாய்ந்தது. சமுத்திரமானது இரு பிளவாகப் பிளந்தால் எவ்வளவு ஆச்சர்யமோ, அவ்வளவு ஆச்சர்யமாக யுத்தகளமானது இருபிளவாகப் பிளந்து கொடுத்து இவருக்கு வழிவிட்டது. மதயானையின்மீது மகா கெம்பீரத்துடன் பாயும் மிருகேந்திரனைப்

போல, பாஜிப்ரபு ராஜபுத்திரத்தலைவன்மீது பாய்ந்தார். அவன் தனது வாளை யோங்கி பாஜிப்ரபுவின் வாள் வீச்சைத் தடுத்தான். அவனுடைய வாள் இருதுண்டாக அவனுடைய கையினின்றும் சிதறிக் கீழே விழுந்தது. பின்பு அவன் தனது கையினால் தடுத்தான். பாஜிப்ரபுவுக்கு அவனைச் சித்திரவதை செய்யப் பிரியமில்லை. ஆதலால், அவனது கையின்மீது அடிக்காமல், அதை விலக்கிவிட்டார். ஒரு குத்து, பாஜிப்ரபுவின் வாளாயுதமானது ராஜபுத்திர தலைவனுடைய தொண்டையில் ஊடுருவிப்பாய்ந்தது. அடியற்ற பனைமரம்போல, அவன் ஆவென்று அலறிக்கொண்டு விழ்ந்து இறந்தான். இவ்வளவுதான். இராஜபுத்திரப் படைகள் சின்னாபின்னமாகந்து புறமுதுகிட்டோடின.

பின்னுக்கு நின்ற பட்டாணியப் படைகள் பார்த்தன; "தீன் தீன்" என்று கூச்சலிட்டுக்கொண்டு இவை மலைமீது ஏறின; இவற்றின் சைந்நியாதிபதிகளும், "இதுதான் சமயம்; மகாராஷ்டிரர்கள் இப்பொழுது களைத்திருப்பார்கள்; ஆதலால் இதுவே சமயம்" என்று தங்களுடைய சைந்நியங்களை அதிவேகமாக நடத்திக்கொண்டு முன்னே சென்றார்கள். மகாராஷ்டிரர்கள் பாறைகளுக்குப்பின்புறங்களிலும் புதர்களிலும் உருத்தெரியாதபடி மறைந்துகொண்டிருந்தார்கள். பட்

டாணியர்கள் வெகு வேகமாக முன்னே ஓடி யோடி வந்தார்கள். இவர்கள் சமீபத்தில் வரும் வரையில் மகாராஷ்டிரர்களுடைய மௌனமா னது மகா பயங்கரமான கோஷமாய்விட்டது. முன்னும் பின்னும் இருபக்கங்களிலுமாக ஸ்ம சான ருத்திரர் நர்த்தனம் செய்துகொண்டிருந் தார். பிரசண்ட மாருதத்தில் அகப்பட்ட விருட் சங்களைப்போல, வீரர்கள் விழுந்துகொண்டே யிருந்தார்கள். பகம்மதியப் படைகள் கலங்கி விட்டன; அவை நாலாபக்கங்களிலும் சிதறி யோட ஆரம்பித்தன.

பட்டாணியப் படைகளின் சிற்சில பகுதி கள் முறியடிக்கப்பட்டுத் தாம் வந்த வழியைப் பார்த்துக்கொண்டு ஓட ஆரம்பிக்கவே, சில பகுதிகள் மதோன்மத்தம் மிகுந்து மேலும் மே லும் மகாராஷ்டிரர்களுக்கு முன்னே விழுந்து எமனுலகு ஏகின. தப்பியோட எத்தனித்தவர் களிற்கூடப் பெரும் பான்மையோர் ஓடும்பொழு தே குண்டுபட்டு இறந்தார்கள். எதிர்த்தாலும் மரணம், இருந்தாலும் மரணம், ஏகினும் மரணம் என்று எங்கும் மரணமே மொகலாயப் படைகளின்முன் நிற்பதைக் கண்ட மொகலா யச் சேனைத்தலைவர்கள் விசனமும் வெட்கமும் மிகுந்தவர்களாகி, "கணவாயைக் கைப்பற்றும் முயற்சியை இன்னும் விடாது தொடர்வதா?

அல்லது விட்டுவிடுவதா?" என்று யோசனை செய்தார்கள்.

மொகலாயர்கள் இவ்விதமாகக் கலங்கிக் கொண்டிருக்கையில், மகாராஷ்டிரச் சிறு படையின் ஒரு உபதலைவன் பாஜிப்ரபுவின் அருகில் வந்து, "ஏ, பாஜி! நம்மிடத்தில் இருந்த தோட்டாக்களும் வெடி மருந்தும் ஆய்விட்டனவே; நாம் நமது ஆவேசத்தில்மட்டும் மிதமின்றித் தோட்டாக்களை யெல்லாம் செலவழித்துவிட்டோமே" எனலும், பாஜிப்ரபு யுத்தகளத்தை எறிட்டுப் பார்த்தார். அங்கு உயிர் நீத்து விழ்ந்து கிடந்த வீரர்களின் உடைகளினாலும் தலைகளினாலும் அவர்கள் எதிரிகளின் படையினர்களென் றறிந்தவராகித், தம்மைச் சுற்றிலும் நின்ற தமது வீரவர்க்கத்தையும் திரும்பிப்பார்த்தார். தமது படையில் சேதமாயினவரின் தொகை மிகவும் சொற்பமே யென்று தெரிந்து கொண்டு, அப்பர்வதத்தின் அடிவாரத்தில் குமுறிக் கோஷித்துக்கொண்டிருக்கும் மொகலாய சேனை சமுத்திரத்தை நோக்கினர்; கோபமும் பெருந்தன்மையும் ஆண்மையும் பொலிவதோர் புன்னகைபுரிந்தார். அதியுக்ரத்துடன் எரிந்துகொண்டிருந்த ஆதித்தன் அஸ்தமன மடைவதற்கு ஆயத்தமாவதைக் கண்டு பாரத தேசபந்துவாகிய பாஜிப்ரபு, தமது பரிவாரங்களைப்

பார்த்து, "மகா சக்தியாகிய ஸ்ரீ பவானி தேவியை மனமாறப் பிரார்த்தனை செய்துகொள்ளுங்கள்! மகாராஷ்டிர தேசத்தின் மகிமையெல்லாம் இப்பொழுது நம்மிடத்தில் ஒப்புவிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நமது சக்ரேஸ்வரராகிய ஷிவாஜி மகாராஜா அவர்கள் ஜெயலட்சுமியை அழைத்துக்கொண்டு நம்மிடத்திற்குத் திரும்பி வரும் வரையில் இக்கணவாய் நமது உயிர் நிலையாயிருக்கட்டும்; பவானி தேவி நமக்கு வேண்டிய பராக்கிரமத்தையும் பலத்தையும் அருள் புரிவாளென்பது நிச்சயம்; நீங்கள் அனைவரும் ஏகமனத்மாய் உங்களுடைய வாட்களை உருவி வல்லமையைக் காட்டுங்கள்!" என்று அவர்களை ஊக்கிவிடவும், அவர்கள் முன்போலவே பேச்சுமூச்சில்லாமல் பற்பல இடங்களிலும் பதுங்கிக்கொண்டு, எதிரிகளின் வரவை எதிர் நோக்கிக் காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்; அவர்களுடைய வாளாயுதங்களும் காத்துக்கொண்டிருந்தன. கீழே விழுந்து கிடக்கும் பிணக்குவியல்களையும் பற்பலவித சிருஷ்டி ஜாலத்துடன் விளங்கிய பர்வதத்தையும் தவிர அங்குவேறொன்றும் காணப்படவில்லை. சலனமுமில்லை, சப்தமுமில்லை. அடிபட்டு விழுந்து இறக்குந் தறுவாயிலிருக்கும் சிலருடைய ஈனஸ்வரம் மாத்திரம் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. பாஜிப்ரபுவானவர் அஸ்தனமாகிக் கொண்டிருக்கும் ஆதித்தனை அடிக்கடி பார்த்

தார்; பல்லைக் கடித்தார்; கோபம் மிகுந்து பெருமூச்சு விட்டார். அவருடைய படையினரோ அவரையே கவனித்தவர்களாய்க் காத்திருந்தனர். சிறிது நேரம் மகாராஷ்டிரர்களுக்குப் பொறுமையுடன் சென்றது; மொகலாயர்களுக்குப் பொருமையுடன் சென்றது சூரியனும் தனது கிரணங்களையெல்லாம் கவர்ந்துகொண்டு மேற்றிசையில் மறைந்தான்.

அச்சமயத்தில் வெகு தூரத்தில் கலகலப்பு சப்தம் கேட்டது. மகாராஷ்டிரர்கள் தங்கள் தங்கள் வாட்களை உருவிக்கொண்டு தயாரானார்கள். இம்முறை மகாராஷ்டிரர்களை எதிர்த்து வந்தவர்கள்: முறியடிக்கப்பட்டுச் சிதறிப்போன பட்டாணிய வீரர்களன்று; முன் விழுந்தும் பின் வாங்கிப்போகாது ஓடிப்போன ராஜபுத்திரவீரர்களன்று; மொகலாயர்களுடைய மூலபலப்படைகளே ஆக்ரோஷம் மிகுந்து 'இம்முறை இரண்டிலொன்று நிச்சயமாய்த் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்' என்ற தீர்மானத்துடன் புற்றிலிருந்து ஈசல்கள் புறப்படுவதுபோல எங்கும் எல்லையற்று ஏகமனுஷ சமுத்திரமாகிக் கொந்தளித்துப் பொங்கிக் குதூகலத்துடன் குதித்தோடி வந்தன. எதிர்ப்பாரைக் காணவில்லை; மேன்மேலும் ஏறிவந்தன. 'எங்கேனும் மகாராஷ்டிரர்கள் ஒளிந்துகொண்டிருப்பார்களோ' என்ற எண்ணமும்

இம்முறையாவது அவர்களை ஜெயித்துவிட வேண்டுமே' என்ற ஏக்கமும் மிகுந்தவர்களாய்ச் சுற்றிலும் நன்றாகப் பார்த்துக்கொண்டும், யோசித்துக்கொண்டும் மலைமீது ஏறின; இதற்கு முன் அநேக தடவைகளில் இவர்களுக்கு அபஜெயத்தையே கொடுத்துள்ள அச்சிறு கணவாய் வரையில் வந்துவிட்டன. இலைமறைவிலிருந்தும், புதர் மறைவிலிருந்தும், பாறைகளின் இடுக்குகளிலிருந்தும், வேல்களும் வாள்களும் மொகலாய வீரர்களை வெட்டியும் குத்தியும் எறிந்தன. ஆனால், கரைபுரண்டு வெள்ளம் பெருகுவது போல, முன்னே அடிபட்டு வீழ்கின்ற வீரர்களின் பிணக்குவியல்களையும் ஒரே தாண்டுதலில் தாண்டிக்கொண்டு மொகலாய வீரர்கள் முட்டிக் கொண்டும் மோதிக்கொண்டும் முன்னேறின. இப்பொழுது நடந்த யுத்தத்தை எங்ஙனம் வர்ணிப்பது? ஆ! ஆ! பயங்கரம்! பயங்கரம்! கொலை! கொலை! கொலை! எங்குப் பார்த்தாலும் கொலையே! ஆயிரக்கணக்கான அடங்காப்பிடாரிகளாகிய மொகலாயர்களை இப்பொழுது ஐம்பதினும் குறைந்துள்ள வீரர்கள் எதிர்த்தார்கள்; அதுவும், தூரத்தில் நின்றுகொண்டு துப்பாக்கிகளாலும் பீரங்கிகளாலும் எதிர்க்கவில்லை; கைகலந்து கத்தியினால் யுத்தம் செய்தார்கள். மகாராஷ்டிர வீரர்கள் மலைவாசிகளல்லரா? சர்வ ஸ்வதந்திரத்துடன் சந்தோஷமாகத் திரியும் மலைவாசிகளின்

முன் சட்டதிட்டங்களுக்கு உட்பட்டு சதா ஜாக்கிரதர்களாயிருக்கும் நகரவாசிகள் எதிர்த்து நிற்றல் முடியுமோ?

திடீரென்று பாஜி ப்ரபுவின் முகத்தில் ஒரு திவ்விய ஒளி வீசியது; அவர் ரௌத்திராகாரமாக விளங்கினர். பவானிதேவியாகிய அவருடைய பராசக்தி அவரிடத்தில் ஆவிர்ப்பவித்தது போலத்தோன்றியது. அநேக நாட்களாகப் பசித்துக் கிடக்கும் ஒரு சிங்கமானது கர்ச்சிக்கு போலமாறு, அவர் பயங்கரமானதோர் கூச்சல் இட்டுக்கொண்டே எதிரிகளை யெல்லாம் எமனுலகுக்கு அனுப்புவதில் இடைவிடாது எமாரு ஜாக்கிரதையாயிருந்தார். மேகக்கூட்டங்களினிடையே வீசுகின்ற மின்னல் ஒளிபோல, அவருடைய வாளாயுதமானது முன்னும் பின்னும் இருபக்கங்களிலுமாகச் சுழன்றுகொண்டிருந்தது; பிணங்கள் குவிந்துகொண்டிருந்தன. கரங்களற்றவர்களும், கால்களற்றவர்களும், குத்துண்டவர்களும், வெட்டுண்டவர்களுமாக எண்ணிலா மொகலாயர்கள் பூமியில் விழுந்து புரண்டு கொண்டிருந்தார்கள். பாஜிப்ரபுவின் வீரர்களும் அவருக்கு இருபக்கத்திலுமாக நின்றுகொண்டு, முன்னேறி வந்த மொகலாயர்களும் புறமுதுகிட்டோடினர்கள். யுத்தம் முடிந்துவிட்டது என்று தோன்றியது. ஆனல், சிறிது நேரத்திற்குள்

மொகலாயர்களுடைய மூலபலசைந்நியமானது முன்னிலும் பதின்மடங்கு ஊக்கத்துடனும் உற்சாகத்துடனும் மறுபடியும் ஜெயகோஷம் செய்துகொண்டே, கணவாய் வரையில் சென்றார்கள்.

இப்பொழுது பாஜிப்ரபு 'இந்த யுத்தத்தை முடிவு செய்துவிடவேண்டும்' என்று தீர்மானித்துக்கொண்டார். மனத்தைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு ஒரு நிமிஷத்திற்கு முன் உறையில் இட்ட வாளை மறுபடியும் உருவி, பவானி தேவியைப் பிரார்த்தனை செய்துகொண்டார். ஆனால், இம்முறை அவருக்கு என்றும் தோன்றாத ஒருவித அமைதி உண்டாயிற்று. பராசக்தியினது போன்ற பராக்கிரமமெல்லாம் அவரிடத்தினின்றும் அகன்றுவிட்டது போலத் தோன்றிற்று. ஆகாயத்திற்கும் பூமிக்குமாக அண்டகோளங்களெல்லாம் நடுங்கும்படியான பயங்கர உருவமொன்று, மஞ்சள் உடை தரித்து, காரினும் கரிய தனது கூந்தலை அவிழ்த்துப் புரளவிட்டுக்கொண்டு, தனது நான்கு திருக்கைகளில் இரண்டில் வாளாயுதத்தையும் இப்பொழுது தான் வெட்டித்தள்ளி, இரத்தம் சிந்துகின்ற சிரத்தையும் கையிலேந்தி, மற்ற இருகைகளில் ஒன்று புஷ்பத்தைத் தாங்கி நிற்க, மற்றொன்று அடியார்களுக்கு அபயாஸ்தம் கொடுத்து ஆதரிக்க

இத்தகைய வடிவத்துடன் பாஜிப்ரபுவின் சரீரத்தினின்றும் வெளிப்பட்டுச் சென்றது. பவானி தேவியின் அருட்சக்தி அகன்றுவிட்டது. பாஜிப்ரபு இதைப் பார்த்தார். ஆயினும், சிறிதும் மனங் கலங்கவில்லை. பாரததேசத்தைப் பாதுகாப்பது பராசக்தியின் கடமை, என்றும் 'ஆதலால், அவள் ஒருநாளும் கைவிடாள்' என்றும் அவருக்கு நன்றாகத் தெரியும். அவருடைய ஆத்மசக்தி அகன்ற அந்தநிமிஷமே, அவருடைய புஜத்தில் ஒரு வாள்வெட்டு விழுந்தது; புஜத்திற்குக் கீழே ஒருவேலாயுதம் பாய்ந்தது. அவரைச் சுற்றியிருந்த அவரது படைவீரர்கள் மிகுந்த கோபாவேசர்களாகி அவரை இன்னும் நெருங்கிச் சூழ்ந்துகொண்டு அவர்மீது விழவேண்டிய வெட்டுகளையும் குத்துக்களையும் தாங்கள் ஏற்றுக் கொண்டு கடும்போர் புரிந்தார்கள்.

(*) பாஜிப்ரபுவானவர் தமதருகில் நின்ற ஒருவரை நோக்கி, "ஏ, மோரோதோபந்து! கணவாயின் அப்புறத்தில சென்றுபார்! மேற்குத்திசையினின்றும் எவரேனும் வருகின்றனரா பார்? ராயகிரி ஜயபேரிகைகள் முழங்குகின்றனவா? பார். எனக்கு அந்தியகாலம் கிட்டிவிட்டது. எனது அரசனுடைய ஆக்ஞையை நிறைவேற்றிவிட்டேனு? ராஜாதி ராஜனுகிய ராயகிரி மகாராஜாவிடத்தில் இந்தக் கணவாயை அவர் என்னிடத்

தில் ஒப்புவித்தபடியே ஒப்புவித்தபொழுது தான் எனக்கு மனம் சமாதானமடையும். எனது மாதாவுக்கு ஏற்ற மகனுவேன்" என்ருர். இங்ஙனம் கூறிவிட்டு இவர் தமது மனுஷிய சக்தியினுல் எதிரிகளை விரட்டி யடிக்க முயன்ருர். இவரைச் சுற்றிலும் மகாராஷ்டிரர்களும் மொகலாயர்களுமாக விழுந்துகொண்டே யிருந்தார்கள். இவருடைய சரீரமும் ஒரே சிவப்பு உருவமாயிருந்தது. இவருடைய சரீரத்தில் எல்லாவிடங்களிலும் இரத்தம் பீரிட்டு ஊற்றுப்போல் ஒழுகிற்று. எண்ணற்றவாளாயுதங்கள் இவருடைய இரத்தத்தை உறிஞ்சி உறிஞ்சிப் பானம் செய்தன. ஆயினும் இவர் ரணகளருத்திரனைப்போல எதிர்ப்பட்டோர் எவரையும் விடாது எமனுலகு ஏற்றிக்கொண்டே யிருந்தனர். கணவாயின் மறுபக்கத்தில் பார்க்கச் சென்ற மோரோ தேசபந்து பாஜிப்பிரபுவின் அருகில் வந்து நின்று, "ஏ! பாஜி! ராயகிரி வீரர்கள்வந்து விட்டார்கள்; நமது ஜெயபேரிகைகள் முழங்குகின்றன" என்று சொல்லிக் கொண்டே கீழேவிழுந்து இறந்தான் பாஜிப்ரவின் கண்களினின்றும் இரத்தம்பெருகிற்று. அவர் அந்தரத்தத்தைத்துடைத்துக் கொண்டு தம்மைச்சுற்றிலும் ஒரு கெம்பீரமான பார்வை பார்த்தார். ஆரம்பத்தில் அவருடன் இருந்த ஐப்பது பெயர்களில் பதினைந்து பெயர்கள் மாத்திரமே மிஞ்சி யிருந்தார்கள்

இவர்களுக்கு முன்னும் பின்னும் பக்கங்களிலுமாக மொகலாயர்கள் சூழ்ந்திருந்தார்கள். பாஜிப்ரபு மதயானைபோலத் திரும்பித் தமக்குப்பின் பக்கத்திலுள்ள மொகலாயப்படையை எதிர்த்தார். அவருடைய வீரர்களும் அங்ஙனமே எதிரிகளைக் கைவேறு கால்வேறாகக் கண்டதுண்டம் பண்ணினார்கள். இவருக்குப் பின் பக்கத்திலிருந்த மொகலாயப்படை பிளவுபட்டது. பாஜிப்ரபுவும் மற்றத் தேச பக்தர்களும் எதிரிகளின் சூழ்ச்சியிலிருந்து விடுபட்டுக் கணவாயின் நெருக்கமான பாகத்தில்வந்து நின்றுகொண்டு மொகலாயப்படைகளை எதிர்த்தார்கள்; அக்கணவாயின் அப்பாகத்தில் வரிசையாக மூன்று பெயர்கள்தான் நிற்க முடியும். இவர்கள் இப்பொழுது மிஞ்சியிருந்தவர் எண்மர்தாம். இவ்வெண்மரும் படுகாயமடைந்திருந்தனர், ஆயினும் ஹிருதயம் கலங்காது, வீரம்விடாது, ராட்சதர்களைப்போல நின்று யுத்தம் செய்தனர். இப்பொழுது பாஜிப்ரபு கணவாயின் மறுபக்கதினுடே பார்த்தார்; வெகு தூரத்தில் குதிரைப்படையின் கூட்டம் ஒன்று திரண்டு வருவதைக் கண்டார். இக்கூட்டத்தின் முன்னணியாக, அறுபது குதிரைவீரர்களும் அவர்களை நடத்திக்கொண்டு நவரத்தின கிரீடம் தாங்கிய ஒருவரும் வருவதைக் கண்டார் இன்னும் விஸ்தாரமாக விரிந்திருக்கின்ற அப்பிரதேசத்தினுடே மகாராஷ்டிரர்களுக்கு மாதர்

ஸ்தானமாக விளங்கும் ராயகிரிக்கோட்டையை யும் பார்த்தார். திரும்பினார் மறுபடியும் போர் முகம் நோக்கி. மகாராஷ்டிரர்கள் ஒருவர் பின் ஞெருவராக விழுந்து வீரஸ்வர்க்கம் சென்றார் கள். திடீரென்று பாஜிப்ரபுவும் கீழேவிழுந்தார்; உயிர் நீங்கிவிட்டது. மொகலாயர்கள் கைகொட் டினார்கள், ஜெயபேரிகை யடித்தார்கள். தங்களு டைய பெருமையைத் தாங்களே கொண்டாடிக் கூத்தாடினார்கள். ஆயினும் தனிக்காட்டுச்சிங்கம் போல பாஜிப்ரபு விழுந்தும் அக்கணவாயானது இன்னும் எதிரிகளின் கைவசப்படவில்லை. பாஜி ப்ரபுவின் ரத்தத்தினால் பரிசுத்தம் செய்யப் பெற்ற அக்கணவாய் எப்படி எதிரிகளின் கை வசமாகும்?

பாஜிப்ரபு உயிரற்று விழுந்ததும் மொகலா யர்கள் களித்தலும் ஒரே நிமிஷத்தில் நடந்தன. அதே நிமிஷத்தில் ஶிவாஜிமகாராஜாவினுடைய சேனாசமுத்திரமானது பொங்கி வந்துவிட்டது. "ஹர, ஹர, மகாதேவ!". ஒரே கூச்சல் மொக லாயர்களுடைய கொண்டாட்டமெல்லாம் திண் டாட்டமாய் முடிந்தது. ஓடு ஓட்டம். ஒருவர் போனபக்கம் ஒருவர் போகாமல் ஆயிரக்கணக் கான மொகலாயவீரர்கள் அழிந்து சிதறியோடி னர். "ஹர ஹர, மகாதேவ" இதுவே யுத்தகோ ஷம். இதுவே ஜெயகோஷம். இதுவே ஹிந்து

ஜனசமூக ஜீவகோஷம். சூர்யாஜி மால்ஷுரே மொகலாயர்களைத் துரத்தித் துரத்தி யடித்தார். ஆனால் வீரப்பிரதாபராகிய ஷிவாஜி மகாராஜா பாஜிப்ரபுவின் பிணத்தண்டை நின்றுகொண்டு, அப்பிணத்தை உற்று உற்றுப் பார்த்தார், கண்களில் நீர் துளிதுளியாகத் ததும்பியது. அப்பொழுது அவருடைய உணர்ச்சியும் விசனமும் இத்தன்மையதென்று எழுத்தில் எழுதுதல் முடியாது தானாஜி மால்ஷுரே, “ஆ! பாஜிப்ரபுவே! பாரததேச பந்துவே! மகாராஷ்டிர ஸிம்ஹமே! நீ வீரஸ்வர்க்கம் அடைந்தாய்; உன்னைப்போலவே யானும் எனதுதேச அரசருக்குப் பாடுபட்டு இந்த ஆர்யாவர்த்தத்தை அதர்மங்கள் அணுகாவாறு இரட்சிப்பேனாக! [மரிக்க நேரிடுங்கால், உன்னைப் போலவே ஒருவனாக நின்று யுத்தம் செய்[illegible]பேனாக!” என்று கூறினான்.]

பாஜிப்ரபு [illegible]தேவியின் பலி பீடத்தில் தம்மைத் [illegible] பலியிட்டுக்கொண்ட பக்த சிரேஷ்டர்களில் ஒருவர். இவர் இன்றும் ஹிந்து ஜனசமூக ஹிருதயத்தில் மிகு ஆழமாகப் பதிந்து புகழ்பெற்றுப் பூவுலகிலும் பொன்னுலகிலும் பொலிவுற்று விளங்குகின்றார்.

முற்றிற்று.

ஸதானந்தயோகி ஔஷதாலயம்,
பார்க் டவுன் போஸ்ட்டு, மதராஸ்.

LEHIYUM TO MAKE AN OLD MAN YOUNG

மதன விநோத சிந்தாமணி லேகியம் ஒன்றே.

கிழவனைக் குமரனாக்கும்.

இது, மகா மகத்துவம் பொருந்திய அகஸ்தியர், போகர் முதலிய பதினெண் சித்தர்கள் 'உலகில் சந்தானமில்லையே' என்று வருந்தும் அன்பர்கள் மனதைச் சந்தோஷப்படுத்தி அவர்களுக்குப்பிரஜாவிருத்தி உண்டுபண்ணும்பொருட்டு வெளிப்படுத்திய ஆயுர்வேத ஔஷத முறைகள் பலவற்றுள் சிறந்துமேம்பட்டு விளங்குவது. இதில் அருமையான வேர், கொடி, கிழங்கு, சத்துள்ள சித்த மூலிகைகளில் அநேகம், காய் பழம் முதலிய பலசரக்குகள் வித்து பிசின் முதலிய 104 தினுசுகள் இவைசேர்க்கப்பெற்றிருப்பதோடு விலையுயர்ந்த அம்பர், கஸ்தூரி, குங்குமப்பூ, கோரோசனம், தங்கரேக்கு, வெள்ளி ரேக்கு, முதலியவைகளும் சேர்க்கப் பெற்றிருக்கின்றன. ஸ்ரீ ஸதானந்தயோகிஸ்வரர் அவர்கள் அநுக்கிரகத்தினால் முடிக்கப்பெற்ற 48 வேளைசாப்பிடக்கூடிய லேகியத்துடன் 120 புடம் தீர்ந்த அயச்செந்தூரமும் சேர்த்து அனுப்பப்படும்.

இதன் விலை தபால் சார்ஜ் உட்பட
ரூபா. 2—0—0

ஸதாநந்தயோகி ஔஷதாலயம்,
பார்க் டவுன் போஸ்ட்டு, மதராஸ்.

தீரும் வியாதிகள்:—இது மற்ற லேகியங்கள் போல் தேகத்தைக் கெடுத்து உஷ்ணம் செய்யாமல் படிப்படியாய்த் தேகத்தைப் பலப்படுத்தி, தாது நஷ்டத்துக்குரிய முக்கியமான பல குற்றங்களைக் கண்டித்துப், பசி, ஜீரணத்தை அதிகப்படுத்தி, தேகத்துக்குச் சுகத்தை உண்டாக்கும். தவிர, மேகசம்பந்தமான ரோகங்கள் இருபத்தொன்று, அஷ்டவித குன்மங்கள், சூலை பதினெட்டு, அண்டவாதம், குடல்வாதம், கழலேழுவாதம், கல்லடைக்கல்வாதம், நாட்பட்டாத ஆரிவகரல், ஆண்பெண் குறிகளிலுண்டாகும் ரோகங்கள், பாரிசவாய்வு, கைகால் கணுக்கால்களிலுள்ள வலிகள், குடைவாதம், அஜீர்ணம், அகால போசனத்தாலுண்டாகும் செரியாமந்தம், சீதபேதி, பித்தஅரோசகம், பித்தசோகை, உஷ்ணபேதி, தலைமயக்கம், வாதபித்தத்தாலுண்டாகும் வாந்தி, வாய்நீருறல், பெரும்பாடு, நீரிழிவு, அறுவிதமான மூலரோகங்கள், சந்து இடுப்பு வலி, மார்புநோய், பக்கவலி, க்ஷயம், சிறுக்கிருமல், மலக்கட்டு, ரத்தவைபங்கம், மூளைக்கொதிப்பு, கண் புகைச்சல், புத்தி மாறாட்டம், தாதுக் குறைவு, ஞாபகக்குறைவு, இந்திரியம் பொங்கிப் போதல், உள்ளங்கை உள்ளங்கால் எரிச்சல் முதலிய சகல வியாதிகளும் சூரியன் முன் பனிபோலும், நிலாவெளிச்சத்தின்முன் மின்மினிப் பூச்சி போலும், வேங்கைமுன் யானைபோலும் நீங்கி இரத்தத்தைச் சுத்தி செய்து, இந்திரியவிருத்தி உண்டாக்கி, காமிய சுகத்தை அதிகப்படுத்தி, உடலை வளர்த்து உயிரை ரக்ஷிக்கும்.

C. Munisawmy Mudaliar and Sons, 2, Thumbu Chetty St, Madras.